

AB OVO

Szöllősi Tibor kiállítása

Csikász Galéria, Veszprém, 2010. március 13–április 30.

Szöllősi Tibor festőművész veszprémi kiállítása a monokróm festészet, az art informel és egy sajátos képi világot alkotó kollázs-sorozat köré összpontosul. Szöllősi monokróm képein a vászon faktúrája, és az ecsetkezelés vezeti a nézőt a festmények vizuális világába: a monokróm felületből kiváló ecsetnyomok, önálló individuumként törik meg a képsík harmóniáját: „A vonal, a faktúra, a transzparencia, a személyes gesztusok és a monokróm színhatás szintézisét keresem. A képeim szabad vizuális elemekből alkotnak képi rendszereket, a nyitott asszociációs mezőben több értelmű megközelítés adódhat, így a néző saját esztétikai szűrőjén át közelíthet a képhez és alkothat fogalmakat a jelentés nélkülinek látszó kifejezésterről.” Az art informel idéző művek, az ecsetvonások és a kép faktúrájának expresszív lüktetése és a visszafogott, letisztult színvilág izgalmas feszültségében fogantak.

Az absztrakt térből expresszív gesztusok, konkrét formák rajzolódnak ki: a dekontextualizálódott képi gesztusok új vizuális hierarchiába szerveződnek, megteremtve ezzel a konkrét és az elvont sajátos szintézisét. E spontán gesztusok intuitív létstruktúrákat tárnak fel, melyeket egy eleve adott rendezőelv, a priori struktúra egységbe komponál. Az *Informel* című festmény jól illusztrálja ezt, az alapvetően vizuális kontrasztokra épülő képi világot: a kör és az egyenes a forma, a vastag, fekete-fehér ecsetvonások, és a vászonba hasított barázdák, pedig a faktúra kontrasztját, mozgását hívják életre.

A festmények egy másik csoportján a képsíkba karcolt spontán vonalak uralják a teret: a vizuális intuíció analíziséből szabadon bontakoznak ki a formák, és mintegy „önmagukat” szervezik képi struktúrába. Szöllősit már korábbi művein is foglalkoztatta a különböző anyagokkal való kísérletezés lehetősége, például a vasreszelék vagy a szénpor felhasználása. A *Győri-sorozat* a papírmerítés és a festék ötvözetéből, a kollázs technika sajátos felfogásából született. A kollázsok a véletlenszerűség és a művészi szándék szintézisére épülnek, a papírcsíkok, szövegtöredékek „helyet választanak maguknak” a térben és spontán módon rendeződnek vizuális rendszerbe. A szövegek, kiszakadnak eredeti kontextusukból, így, e művek, a szöveg képzőművészeti dekonstrukcióján keresztül a jelentés és a jelentésnélküliség dialektikáját hozzák létre. A konkrét és az absztrakt, a véletlenszerű és a tudatos, a monokróm és a kontrasztos, az elrejtett és a feltároló vizuális paradoxonjai a műalkotás rejtett, intuitív struktúráira kérdeznek.

Ahogy a művész megfogalmazza: „Ilyenformán ez az absztrakció – szándékaim szerint – egy olyan intellektuális szemlélődésre kényszerítheti a nézőt, amelyből lassan, ritmikusan bomlanak ki a rendszer részletei (...). Festészeti elgondolásaimban nem a nyilvánvalóan adott (felismerhető) forma, jelenség, vagy élő szituáció a kép kiindulási alapja, hanem a *konkrét* festészeti gondolat.”

Konkoly Ágnes